

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CAROLUS BRIO

Η ΧΥΔΟΠΗΤΤΑ

ΙΣ τὴν τάδε τοῦ μηνός, ἐνεστῶτος ἔτους, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 5 μετὰ μεσημβρίας, βρέθηκα μπροστά στή μαρμάρινη πύλη τοῦ μεγάρου τῆς κομητοῦσης Ρεγκίνας ντὲ Π... ὅλος διόλου τυχαίως...

Σὲ δυὸ λεπτά τῆς ὥρας, ὀλιγὸς διόλου τυχαίως πάλιν, βρέθηκα σὸ συμπαθητικότερο ἀπ' τὰ πολλὰ κομψὰ σαλονάκια πού ἔχει ἡ κόμησσα καὶ χωρὶς νὰ περιμένω καὶ πολὺ, τὴν εἶδα μπροστά μου χαμογελαστῆ, γοητευτικῆ, χαριτωμένη.

Τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι μισοαναδέστατα καὶ τὴν ἀκούσα νὰ μοῦ λέη:

—Ποῖ ἀεράκι σὰς ἔφερε πρὸς τὰ δῶ, κύριε μαρκήσιε; Χαμογέλασα συγκαταβατικά καὶ ἀπάντησα:—Μά... ἂν δὲν ἀπατώμην, τὸ σημερινὸ ζουρ-φιξ σας!.. Γέλασε βροσερά καὶ μὴν προσέχοντας δῆθεν στὴ γοητευμένῃ ματιά μου, ξανάει:

—Σὲ καλὸ σας, κύριε μαρκήσιε!.. Ξεχνάτε πὼς δέχομαι κάθε Δευτέρα;.. Ξεχνάτε πὼς προχθές ἀκόμη ἦταν Δευτέρα καὶ εἴσατε ἐδῶ;.. Πότε πέρασε γιὰ σὰς κιόλας ἡ ἐβδομάδα καὶ μοῦ κοπιάσατε σήμερα Τετάρτη γιὰ ζουρ-φιξ;..

Ἐπλίσθηκα μὲ ὅλη τὴν αὐτοπειποίησιν τῶν τριάντα χρόνων μου, τῶν ἀναγυρισμένων τοιληρὰ μουστακίων μου, καὶ τῆς κομφοραμένης φορεσιάς μου καὶ ψιθύρισα:—Ἐποθετὸ πὼς ἔχετε δίκην... Μά ἂν κοντὰ σας ἔρχω τίς ὥρες, μακρὰ σας ἔρχω καὶ τίς ἡμέρες...

Ἄχ, μοῦ φαίνεται πὼς πήγε στὰ πούφ! τὸ κομπλιμέν μου. Ἄπο τὸ ἕνα αὐτάκι τὴν θά μπῆκε, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο θά βγῆκε. Θὰ μὲ ρώτησετε:—Ἄπο ποῦ τὸ συμπεραίνει;

Κι' ἐγὼ θὰ σας ἀποκριθῶ μὲ δυσκολοσυγκράτητῃ... χαρὰ:

—Ἀπλούστατα, φίλοι μου, γιατί μοῦδειξε μὲ τὸ χεράκι τῆς τὸν καναπέ καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὕφος μυστηριώδες πὼς προτιμᾷ νὰ ἔρχω τίς ὥρες, παρὰ νὰ ἔρχω τίς ἡμέρες!..

Τὶ νάκαν; Βασιλικὴ διαταγὴ, βλέπετε, Συμμοσεύθηκα χωρὶς ἀργοπορία μὲ τὴν τόσο «δυσάρεστῃ» πρόσκλησιν τῆς καὶ μισοξάπλωσα τρισευχισμένον σὸ περὶ οὗ πρόκειται καναπέδακι, ἐνὸς ἡθελκτικῆς μου κόμησας μισοκαρφάλωσε σὸ ἀντικρινὸ μου ντιθανάκι.

—Λοιπὸν;.. Αὐτὸ ἦταν ὄλο;..

Ἡ ἀρμονικὴ αὐτὴς νότες, ἡ ὁποῖος θῆγκαν ἔξωσαν ἀπ' τὸ στοματάκι τῆς, μὲ εὔνησαν ἀπ' τοὺς ἥθονικους ρεμβασιμούς μου. Εἶδα παρῆθός, πὼς εἶχε δίκην ἡ κουκλίτσα μου καὶ ντροπισσάμενος ψιθύρισα:

—Κυρία κόμησσα, μὲ ἀναστατώνετε... Κοντὰ σας, δὲν θρίσκα λόγια νὰ μιλῶσω... Κοντὰ σας δὲν...

Μὲ δέικοψε μὲ σουφρωμένα φρυδάκια:

—Κι' ὅμως κοντὰ μου λέτε πὸς περισσότερα ἀπὸ ὅσα πρέπει! Ξεροκατάται. Ἄχ, γιατί, Θεὸ μου, νὰ μὴ μπορούμε ἐλεύθερα νὰ σφιστοαγκυλιάζουμε τ' ἀριστοτεχνιστά σου; Ἄπο ποῖο τυραννικὸ καπρίτσιο σου μὰς τίναξες ἐμὰς, δυστυχισμένους καὶ διψασμένους φτωγοπαντάλους, μέσα στὰ θηλυκά σου διαβολάκια;

—Ὅταν ἀπόφασισα, τέλος, νὰ διώξω τὴν τροπὴ πού μ' εἴπισα, καὶ νὰ σηκώσω πάλι τὴν ματιά μου, εἶδα τὴν τσαχπινούλα μου νὰ ψάχνῃ γιὰ κάτι ὀλόγουρά τῆς. Προθυμοποιήθηκα καὶ ρώτησα μὲ ἐνδιαφέρον:

—Μήπως χάσατε τὰ ὑπόλοιπα πικρά σας λόγια ἐναντίον μου;—Ὅχι! μοῦ ἀποκρίθηκε. Αὐτὰ τὰ ἔχω προχειρότατα, μολὶς ἰδῶ καινούργιους ἐκτροχισμούς ἐκ μέρους σας... Γιὰ τὸ μανδλάκι μου ψάχνω τώρα...

—Ἄς ψάξουμε μαζί! τῆς εἶπα πρόθυμα.

Καὶ, δίχως νὰ ξέρω πὼς, βρέθηκα γονατιστὸς μπροστά τῆς. Ἐκεῖνη—ἄχ, εἶνε συνηθισμένη, φαίνεται, ἀπὸ κάτι τέτοια—δὲν τρόμαξε καθόλου. Ἰσα-ἴσα, παρήτησε τὸ ψαξιμό τῆς, καὶ δεῖ-

χνοντάς μου τὸν πλαγινο καθρέφτη τοῦ μουφέ, μὲ ρώτησε μὲ λαχταριστὸ ἐνδιαφέρον:

—Πὼς θρίσκετε τὸν ἐαυτὸ σας, σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στάσι; Κυττάχθηκα στὸν καθρέφτη, εἶδα ἐκεῖνον πὸς μοῦδειχνε νὰ ἰδῶ—ἡ μοχθηρή!—πετάχθηκα ξανά ὀρθὸς καὶ ψιθύρισα μὲ ὕφος θλιβερό:

—Βρήκα τὸν ἐαυτὸ μου τόσο γελοῖο, ὅσο δυστυχῶς εἴσατε θελκτικῆ ἐσεῖς!

Πνίγοντας τὸ κοροϊδευτικὸ τῆς γέλιο, μοῦ εἶπε προστατευτικά:

—Ἐμορφα τὰ λέτε, καὶ μάλιστα ὅπως εἶνε ἀκριβῶς... Καθηστε λοιπὸν πάλι ἐκεῖ ἀντίκρου μου, φρόνιμα καὶ σοβαρά... Σὰς προτιμῶ, ξέρετε, πὸς πολὺ ἔτσι!..

Τὶ νὰ κάνης; Κάθησα «ἐκεῖ ἀντίκρου τῆς» μουδιασμένος, καὶ τὴν κυττάζα ἱκετευτικά στὰ σπιθόβολα μᾶτια τῆς, περιμένοντας κάποια ἐνίσχυσι στὴν ταραχή μου.

Δὲν ἄργησε καθόλου νὰ μοῦ τὴν δώσῃ, ἡ καλόκαρδη γλυκεῖά μου κόμησσα. Καὶ μὲ ρώτησε μὲ διπλωματικῆ ἀδιαφορίας:

—Ἀλήθεια, τί ἀπογινοῦμαι, κύριε μαρκήσιε, τὰ μαντηλάκια πού χάνουμε ἐμεῖς ἡ γυναικες;

—Ἔβησα μὲ ἐμβρίθεια, καὶ εἶπα:

—Χι... Χι... Πρῶτα-πρῶτα, φαντάζομαι πὼς δὲν τὰ χάνετε καθόλου... Εὐκόλα θὰ θρίτε τὰ ὅσα σας λείπουν ἔως τώρα, ἂν ψάξετε τίς τόπιες τοῦ φουστανιοῦ τῆς καμαριέρας σας... Ὅσο γιὰ τὸ μαντηλάκι, πού σὰς ἀπασχολοῦσε πρὸ ὀλίγου, οὔτε κι' αὐτὸ εἶνε χαμένο!..

—Πῶς;.. Πῶς;..

—Ὄ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι εὐλικρινῶς, κυρία κόμησσα... Μὴν τὸ ἀναζητᾶτε, θέθαια, ἀλλὰ καὶ μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου γιὰ τὴν τύχη του!..

Μισοκατάλαθε ἡ πονηρούλα, καὶ παρ' ὅλη τὴν αὐστηρὴ ματιά πού μοῦβριξε, μὲ ξαναρῶτησε ὠστόσο μὲ ὕφος... ἐπιεικέστατο:

—Δηλαδή;.. Τί θέλετε νὰ πῆτε;..

Ξεφάνισα μὲ ἔκστασι:

—Εἶνε ἐδῶ κοντὰ σας... Σὰς τὸ ἔκλεψαν, βριδλιάθ, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, κ. κόμησσα. Βρίσκειται ἐπάνω μου, κοντὰ στὴν καρδιά μου... Καὶ, τὸ τόσο καλόκαρδο αὐτὸ, ὅσο ἐσεῖς εἶστε σκληρόκαρδη, ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ συγκίνησι, τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς μου... Ὄ, τὸ καλόκαρδο μαντηλάκι σας! Πόσα μοῦ γλυκοφιθυρίζει τὸ καυμένο!..

—Ἐνα χαχανιστὸ γέλιο ἀνατάραξε τὴν ἀγαπημένη μου καὶ τὴν ἔκανε στὰ μᾶτια μου πύ... ὀρεκτικῆ. Κατόπιν μοῦ εἶπε σαρκαστικά:

—Μὰ εἶστε ὠσθητὴ ἀπόλαυσις σήμερα, ἐρίτιμε μαρκήσιε... Καὶ τί σὰς γλυκοφιθυρίζει, ἂν ἐπιτρέπεται, τὸ ἀδίκριτο μαντηλάκι μου;

—Μοῦ ψιθυρίζει, τὸ καυμένο, εἶπα μὲ ἀπόφασιν, ὅσα ἐσεῖς ἀρνείεστε τὴσ ὥρα νὰ μουμυροῦσατε σὸ αὐτὸ μου... Μοῦ ψιθυρίζει πὼς μὲ λατρεῖτε, πὼς λαχταρᾶτε γιὰ μένα, ἀλλὰ πὼς σὰς ἀρσέει κιόλας νὰ μὲ παιδεύετε καὶ νὰ μὲ...—Χαχαχαχαχα!.. Χαχαχαχαχα!..

—Ὅταν συνήλθε ἡ γλυκεῖά μου κόμησσα ἀπ' τὰ ἄμυρκα τῆς χαχανόγελου, σοβαρεύτηκε ἀπότομα. Πῆρε κατόπιν ὕφος προστατευτικὸ, καὶ χτυπώντας μὲ στὸν ὄμο ἐλαφρὰ, μοῦ εἶπε:

—Πολλὸ μὲ διασκεδάσατε, κύριε μαρκήσιε... Σὰς θεθαῶ... Ὁραῖα ἐμπνευσι εἶχατε σήμερα καὶ ἤρθατε νὰ μὲ δῆτε... Ἰὼρα δίμως...

Κοντοστάθηκε σκεπτικῆ. Κυττάζοντάς με κατόπιν αἰνιγματικά στὰ μᾶτια, πρόσθεσε:

—Πᾶμε τώρα κανένα περιπατάκι, γιὰ ν' ἀλλάξετε καὶ τὸν ἀέρα σας;.. Σὰς ἔδωσα φτερά, φαίνεται, ἡ ζέστη τοῦ αἰθαινοῦ, καὶ τὸ θραδυνὸ ἀεράκι ἔξω πιστεύω πὼς θὰ σας ἀφελήσῃ!..

Μὲ κοροῖδευσε σκληρὰ ἡ τσαχπινούλα, κι' ὅμως τόσο θαθεῖα τὴν ἄλτρησε, ὥστε δὲν θύμωσα καθόλου. Πειρογόμενος μονάχα—καὶ λιγάκι πικραμένος—πῆρα τὰ γάντια μου καὶ τὸ μπαστοδὶν μου, καὶ εἶπα σοβαρά:

—Εἴμαι στὰς διαταγὰς τῆς κυρίας κομητοῦσης!..

Κι' ἐκεῖνη, μὲ πὸς ψευτικῆ ἀκόμη σοβαρότητα—ὦ, εἴμαι θέθαιος γι' αὐτὸ!—ἀποκρίθηκε:

—Κι' ἐγὼ σὲ δυὸ λεπτά, θὰ εἴμαι στὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου

—Δύναμι νὰ σας προσφέρω κάτι
ιδιαιτέρως ;

θυρίζει πὼς μὲ λατρεῖτε, πὼς λαχταρᾶτε γιὰ μένα, ἀλλὰ πὼς σὰς ἀρσέει κιόλας νὰ μὲ παιδεύετε καὶ νὰ μὲ...

—Χαχαχαχαχα!.. Χαχαχαχαχα!..

—Ὅταν συνήλθε ἡ γλυκεῖά μου κόμησσα ἀπ' τὰ ἄμυρκα τῆς χαχανόγελου, σοβαρεύτηκε ἀπότομα. Πῆρε κατόπιν ὕφος προστατευτικὸ, καὶ χτυπώντας μὲ στὸν ὄμο ἐλαφρὰ, μοῦ εἶπε:

—Πολλὸ μὲ διασκεδάσατε, κύριε μαρκήσιε... Σὰς θεθαῶ... Ὁραῖα ἐμπνευσι εἶχατε σήμερα καὶ ἤρθατε νὰ μὲ δῆτε... Ἰὼρα δίμως...

Κοντοστάθηκε σκεπτικῆ. Κυττάζοντάς με κατόπιν αἰνιγματικά στὰ μᾶτια, πρόσθεσε:

—Πᾶμε τώρα κανένα περιπατάκι, γιὰ ν' ἀλλάξετε καὶ τὸν ἀέρα σας;.. Σὰς ἔδωσα φτερά, φαίνεται, ἡ ζέστη τοῦ αἰθαινοῦ, καὶ τὸ θραδυνὸ ἀεράκι ἔξω πιστεύω πὼς θὰ σας ἀφελήσῃ!..

Μὲ κοροῖδευσε σκληρὰ ἡ τσαχπινούλα, κι' ὅμως τόσο θαθεῖα τὴν ἄλτρησε, ὥστε δὲν θύμωσα καθόλου. Πειρογόμενος μονάχα—καὶ λιγάκι πικραμένος—πῆρα τὰ γάντια μου καὶ τὸ μπαστοδὶν μου, καὶ εἶπα σοβαρά:

—Εἴμαι στὰς διαταγὰς τῆς κυρίας κομητοῦσης!..

Κι' ἐκεῖνη, μὲ πὸς ψευτικῆ ἀκόμη σοβαρότητα—ὦ, εἴμαι θέθαιος γι' αὐτὸ!—ἀποκρίθηκε:

—Κι' ἐγὼ σὲ δυὸ λεπτά, θὰ εἴμαι στὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κωμωκευρία)

ΤΟΥΣ ζήλους του Χόλλυγουντ το κοσμοπολίδο παίρνει και δίνει, για τη...ζηλοσύνη, που έφερε ο Τσάβλι Τσάβλιν, μ' όλη τη δόξα και τα πλούτη του, από την Βιοζήνια Τσέλνελ, που δεν τον ήθελε ως σύζυγο και παντρεύτηκε τον Κάρο Γκράντ.

Ο Σαρλό όμως παρηγορήθηκε εύκολα με τον έρωτα της Πολέτ Γκοντάρ, και δεν πήρε καθόλου βαρειά το πράγμα.

—Ότε που χωρίζονται, ούτε και τόσο παράξενο είναι το ότι η Βιοζήνια δεν ήθελε να γίνει γυναίκα μου, είτε στους φίλους του.

Είπε και η ίδια αρκετά πλούσια, ώστε τα πλούτη μου δεν της κάνουν εντύπωση....

Όσοδηλωσε, ζεστή η καρδιά, τη ζηλοσύνη την έμαγε... Καλή του χόνευσι!...

Ένα νόστιμο επεισόδιο συνέβη στο γήρισμα μιάς ταινίας στο Χόλλυγουντ, μ' έναν καστανά. Καστανά, μάλιστα. Υπάχουον και στον Χόλλυγουντ τους δράσιους καστανάδες, όχι στον Άθηνον μόνον.

Ερωζέιτο, λοιπόν, να λάβουν μιά σσηνή το δράσιον και φώναζον κ' έναν καστανά...παύση.

—Και τι θα γάνω έγω; ρώτησε ο καστανάς.

—Ο,τι κάνεις κάθε μέρα, του είπε ο σκηνοθέτης. Θύ φωνάζεις «κα στανά ζεστάά...», και θύ τα πουλάς στους ήθοσιον.

Ο καστανάς πήγε στο σταιντιο και ως όσον έτοιμασθόν τα προζαταρωζαλά, τα καστανά του έγιναν ανάσταστα. Τ' άγρόσασαν όλα ο ήθοσιον.

Κατόιν ο καστανάς έβριγε, νομίζοντες ότι ο...ούτος του έτελειωσε και όταν άχασε το γήρισμα της ταινίας, του κάκου τον γήρισε ο σκηνοθέτης...

Ο Ντις Πόγονελ τ' αλάσων οριστικώς με την κινηματογραφική επιζήρησι των Άδελφών Βάρνεο, οι οποίοι έπεισαν να τους απογοήρη συμβόλαιον ότι μέχρι του 1935 θύ μείνι ανάπανδρος.

—Δέν τζώρο, για την θωα, άποφασί να πανδρηνθώ, είτε. Μά άν τυχεί να συναντήσω στα 1934 τη γυναίκα που όνειρευόμια; Τί γίνεται τότε; Θύ μοε πάτε να περιμένω λίγους μήνες, για να την πάρω, ως ότου λήξει το συμβόλαιό μου. Έγω περιμένω, αλλά η εύτηρία δέν μιάς περιμένει. Όταν το χραισι μητι στο ποτήρι, ρηέλει να τό πιής... Άλλοιώς ζηνίξει...

μαρκησιού... Ίσα-ίσα το καπέλλο μου να φορέσω!..

Πραγματικώς, σε δύο «γυναικεία» λεπτά της ώρας—όπολογύστε μόνι ο σας, παρακαλώ, την άληθινή ώρα—συνάδευσα πεισιμος μένος την τρομερά σοσαρή κόμησά μου στον έσπερινό περιπατάκο της.

Φρόνιμοι κ' οι δύο μας, σάν μαθητούδια, διασχοίσαμε τεμπέλικα μερικές λεωφορούς, γεμάτες από πλήθος άλλων ζευγαριών, κ' από την «Γκράντ Άρμε» καταλήξαμε στο δάσος της Βουλόνης...

Ταμουδιά δέν έβγαζα στο δρόμο. Μά ούτε κ' εκείνη η σκληρή. Ένοιωθε πόσο τη λάτρευα, ένοιωθε πόσο πουούσα εκείνη τη στιγμή, κ' όμως άπ' το σοσαρό της στοματάκι δέν έβγαίνε μιλά.

Μπροστά στο καφεζαχαροπλαστείο της «Μπαγκατέλ», ρώτησα ευγενικά, μά και με πληγωμένη άξιοπρέπεια:

—Σκοτεινάσε σγεδών... Δύναμια να σάς προσφέρω κάτι;

Με κούταξε. Μόνι τη λάμψη τών ύπεροχων ματιών της έθλαπα, δίχως να ξεχαρίζω όμως και την έκφρασί τους.

Ετρεμα από ταραχή. Κάτι το άοριστο με δουούσε γλυκά. Η άγαπημένη μου δέν άποφάσιζε άκμηνά να μιλήση. Διστάζει, κ' ο διαταγμός της άνηχούσε ίσα στην Ψυχή μου.

Τόλμησα να την ξαναρωτήσω:

—Δύναμια να σάς προσφέρω κάτι ιδιαίτέρως;

—Πώς ιδιαίτέρως, κ. μαρκησιε;

—Νά... δηλαδή... να μπουέ και να καθήσουμε κάπου έντελώς μόνι, μακριά από τα θέλματα του κόσμου... Μόνι... Έγω και σεις... Έσεις κ' έγω και... και η αγάπη μας!

Γύρισε, με λοζοκώταξε και μου άποκριθηκε:

—Κραδίστα άρχισο... Τί λέτε; Δέν γυρίζομε στο σπίτι;

—Γυρίζομε, τραύλιστα και την άκολουθήσα δουθός και καταλυημένος.

—Η ζηλοσύνη ποδχα φάει με είχε θαρστομαχιάσει. Και... και στα δικά σας, νεαροί μου άναγνώστα!...

Στην ταινία «Μπολέρο», που γυρίζεται τώρα, η Σάλλυ Ράιντ, γνωστή για το όμορφότερο σώμα της, χωρεύει τελείως γυμνή, κρυβοντας τη γυμνοτήτά της με δύο μεγάλες βεντάγιες.

Την ημέρα που πήγε να πρωτογορήσει η Σάλλυ, το σταιντιο ήταν πολυφορμημένο από όλους τους Δον Ζουιν του Χόλλυγουντ, που ήθελαν να την ιδούν να χωρεύει γυμνή. Ο διεθυντής όμως άπερζέρισε την είσοδο εις όλους τους άλλους, εκτός των ήθοσιον που είχαν μένος στην ταινία. Ο πρωταγωνιστής μάλιστα της ταινίας αυτής Ζωός Ράιντ, έπήγε λίγο άργα και βρήκε την πόρτα κλειστή.

—Άνοιξε μου, είτε στο θυφωρό. Είμαι ο πρωταγωνιστής της ταινίας.

—Άλλοι να τα πουλάς αυτά! του είπε ο θυφωρός. Άφισα ως τώρα να περάσουν ο Φούντζ Μάις, ο Μπίε Γκρόσβατ, ο Ρίσαρον Άφλεν, ο Τζάκ Όζκ, γιατί όλοι το ίδιο πράγμα έλεγαν, πως ήταν πρωταγωνιστά στην ταινία. Τώρα μούχρεσα και του λόγου σου! Τί διάβολο, πόσους πρωταγωνιστές δάχη αυτή η ταινία!...

Σηη νέα ταινία της «Εύθειας Χίρας», που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ, με την Τζόαν Κράνονροντ, ο γνωστός πρωταγωνιστής Κλάε Γκρέιατ, θύ παίξη το ρόλο άτιλού κοιτάροου.

Ο ένοπιόβασιμος αυτός είναι θελματικώς. Το ζήτησε ο ίδιος ο Γκρέιατ.

Γιατί όταν για πρώτη φορά βήριξε στον κινηματογράφο, άρχισε μ' αυτόν το ρόλο, ως κοιτάροου, στην πρώτη ταινία που γυρίσθηκε με την «Εύθεια Χίρας». Και τώρα στήν για γυρίει, ένδοξος πειμ πρωταγωνιστής, να παίξη τον ίδιο ρόλο του...

Ο «Βασιλεύς Μπέιτις», το παιδάκι που βιζάνει άκόμια, κ' όμως παίξει ρόλους πρωταγωνιστού σε πολλές ταινίες, είναι μοναδικό παράδειγμα άνθρωπου— άν είναι καλύτερος άνθρωπος— που έλαύτισε... από την κοίνα...

Πενήνθρα, βέβαια, πολλοί μένα στα πλούτη, που σίνασαν οι γονείς τους ή οι πρόγονοί τους. Μά άλλο παράδειγμα παιδιού δυό έτών, που γάνινε καλύτερα πάλι... με την έργασία του, δέν ίπαρχει στην ιστορία.

Ο «Βασιλεύς Μπέιτις», λοιπόν, το βιζάνισαμο που λανθάρισε πέρον ο Μορις Σβαβιάι, είναι ήδη κινηματογραφικον άστρον πρώτου μεγέθους. Έχει πλάτη, άγρόσα άγρόστατα κοντά στο Χόλλυγουντ και πάλιν βνήθη τα δόξαξια του,μπορεί ν' άποσπρή τη σηη και να ζήσι ήρωζος με τα πλούτη, που σίνασε με το παιζιό του!...

Πέρσι ήταν ένα φτωχό παιδάκι άκόμια, άγνωστο, άσημο... μούζαρο!...

Μιά γυναίκαία άθλητική ένωση κατασκευάζει μιά περιζήη σημια. Θύ γίνι από κομητιά, που θα δούσων από τα φορεσιά τους όλες η γνωστότερες βεντέτες του κινηματογράφου.

Σημιαά... κομωροί, δηλαδή. Και η άθλητική ένωση θύ την έξη για μασιζοί.

Στο Παρίσι βράσονται αυτές τίς ημέρες ο Ντουζγκλας Φάριμανζς πατήρ και η ένδοξη Ίατονίς βεντέτα Άννα Μαίη - Βόγγ.

Ο Άδόλφος Μαυζού, ο κομωρότερος άνδρος του κινηματογράφου και όλου του κόσμου— λένε οι Άμερικανοί— χρησιμοποιεί τόσο πολλά κοστούμια, ώστε είναι άδύνατον να τα κομωάλη σε βάλιτες. Έχει μεταβάσει, λοιπόν, σε γκαρνταρόμια ένα μεγάλο φορτηγό άτύνινοιο κ' ότου πάει τον άκοινοθεί γαμιά κοινοτομία...

Άν βαρεθεί, δηλαδή, τον κινηματογράφο,μπορεί ν' άνοιξη κατάστημα έτοιμων ένδιμιάτων. Γιατί όη; ;...

Ο Ντουζγκλας Φάριμανζς πατήρ θύ παρουσιασθή έντός άλλων ήμερών από του δεκαστηριον, στο Λονδίνο, ως κατηγοριούμενος.

Τόν έχει καταγγείλει ο Λόδοος Άτσελι...ως αίτιο του διαζυγιου κ' της τήν γυναίκα του.

Η λαίδη Άτσελι είναι ο τελευταίος— τελευταίος ως τώρα δηλαδή— έρως του Ντουζγκ.

Σίμαφονα με μιά στατιστική, τα τρία τέταρτα των ήθοσιον του Άμερικανικού κινηματογράφου είναι πρώην ήθοσιον του θεάτρο.

Όστε δέν είναι άλίθια από πό λένε, ότι θεατρο και κινηματογράφος είναι άσφιμιάστα.

Λένε πολλά για την Άμερικανική ταχτήτητα. Μά γίνετια πως κ' αυτό είναι μιά από τίς πολλές προλήψεις, η τουλάχιστον, άν είναι γενικό κανών, έχει και τίς εξαιρέσεις. Το φίλι, π.χ., που γυρίει η Μάρλεν Ντητρον γυρίζεται επί 12 εβδομάδες να τελειώση. Για μιά δέ νέα ταινία του Ταρζάν η έργασίες συνεχίζονται έξη μήνες τώρα...